Vervolg van pag. 12.

jaar. Ze moest nu de school verlaten, en dit was de groote slag. Immers ze zou den eenigen werkelijk hooggestemden man niet meer dagelijks zien, en zonder eenige voeling meer met het ideale, vreugdeloos tusschen hare minderwaardige ouders moeten voortleven. Te zeer verdiept in gedachten van weerzin tegen die duistere toekomst, was reeds de dag van haar afscheid gekomen. Vóór zij het zelve recht wist, stond ze voor het laatst als leerling voor den edeldenkenden mijnheer Ekman, die haar zachtkens de hand drukte, dan nog éénmaal over de haren streek, en „Dag Avondschoon" lispelde. En dit was alles. Het drong nu plotseling tot haar door, hoe schrikkelijk haar verlatenheid zou zijn, ja, reeds was in dit oogenblik van stilte na zijn woorden. Versuft van verdriet dwaalde zij de school uit; haar tred was onwezenlijk. Haar jonge hart schreide of het breken zou.

* * *

Ze hielp haar moeder in het huishouden. En deed dit met groeienden tegenzin. De blijmoedigheid van haar moeder ergerde haar, de goedlachsheid van haar vader ergerde haar, het liedje van een buurmeisje ergerde haar. En deze ergernis was haar dagelijksche kwelling en haar trots tevens. Ze bepeinsde die ergernis en haar ziel werd hoovaardiger en hoovaardiger. Ze keerde zich meer dan ooit in zichzelve, en deed haar werk met den dag slechter. De berispingen van haar moeder lieten haar volmaakt onverschillig. Uitgaan wilde ze zoo goed als nooit. Waarheen trouwens? Op de straat? Naar de kerk? Eens een enkelen keer naar een schouwburg? Neen, neen, het was haar te gewoon, dat alles. Het wekte haar afschuw, het was onverdraaglijk. Als alles, als letterlijk alles. Ze walgde van haar bestaan.

Op een middag kon ze het niet meer verkroppen. Ze voelde zich dood-alleen in de wereld temidden van al die menschen, die zij allen als grof en dom en zielloos had leeren zien. Haar moeder, begaan met haar verdriet, kwam naast haar zitten, en nam haar troostend bij de hand. Maar Trees trok die hand weg. En dit was een groote ontsteltenis voor de moeder, want het geschiedde met een gebaar van grenzenloozen weerzin.

„Maar kind," zei meer droef dan verwijtend de arme vrouw. O, als het meisje haar toen haar leed bekend had, zoo ze die hand in de hare had gehouden, zoo ze eens goed haar verdriet had uitgeschreid, wie weet, wellicht had die eenvoudige vrouw iets van de verdwaaldheid van dit jonge kind begrepen, en haar zóó getroost dat het behouden gebleven was, want ook een alledaagsche moeder is een moeder. Wie weet, wie weet . . . . .

BOND VAN CHRISTELIJKE LETTERKUNDIGEN.

Te Laren hield de Bond van Christelijke Letterkundigen op Woensdag 21 Juli zijn algemeene vergadering. Hierboven een foto van de aanwezigen. (*V.F.B.*)

Het meisje zag nergens uitkomst meer. Een seconde lang had ze het plan gehad, naar Ekman te gaan om troost, doch wat zou die haar troosten? Had hij haar getroost bij het schrikkelijk afscheid? En ook: dien man zou zij niet durven bezoeken, verheven als hij was in zijn schoone idealistische levensopvatting. En wat zou ze bij hem komen klagen, zij, van wie hij het zeer hooge, het bijzondere verwachtte. . . . . Neen, neen, dat ware dwaasheid.

En op een avond — het maanlicht blaakte met een diepen blauwen glans, de akkers schitterden, als ijle zilveren pluimen waren de boomen aan den wallekant achter hun woning, de gansche wereld leek een ijskoud klaar kristal — op een avond liep ze gedruischloos naar den boord van het water. In dwaze bewondering bleef ze staan voor de diepe, glanzende vaart, en dan zuchtte ze eens. Behoedzaam klom ze over het tuinhek, en, nauwelijks zelf begrijpend, gelijk spelend, als ware de wereld waarvan zij afscheid nemen ging, een niets, zoo liep ze langzaam langs den glooienden oever het water in. Wanneer de grond haar begaf, stiet ze een korten gil uit.

Haar vader en moeder, die in de huiskamer naar gewoonte domino speelden, hoorden er niets van.

Den anderen dag werd Treesjes lijk gevonden.

Toen mijnheer Ekman het vernam, zei hij, die het weten kon:

„Dát kind was te fijngevoelig voor de gewone, alledaagsche wereld."

VERDREVEN.

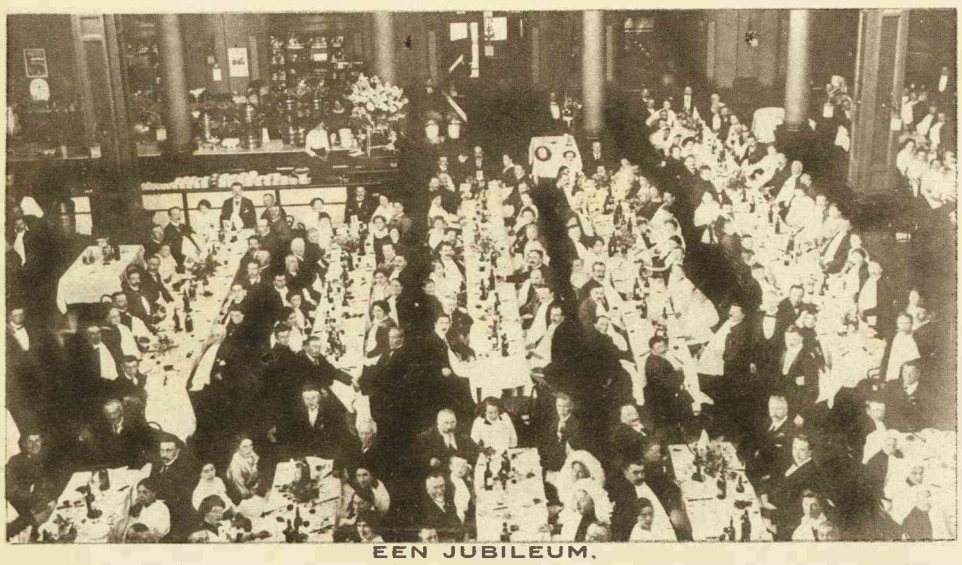
De Parlementaire journalisten, tijdens 't Comité-Generaal der Tweede Kamer, buiten wachtend tot zij weder binnen worden geroepen, poseeren voor onzen fotograaf. Zittend v. l. n. r. (vanaf het kruisje) Mr. J. J. van Bolhuis, (N. R. Crt.); G. P. Bon, (Het Centrum en De Res. Bode); C. K. Elout, (Handelsbl.); F. F. Frederiks, (Corresp-Bureau); J. J. de Roode, (Het Volk); W. N. van der Hout, (Het Vaderland); M. van Raalte, (Nieuws v. d. Dag). Hiernaast staande C. D. Wesseling, (De Tijd) en M. Moresco, (Corresp.-Bureau). Staande, 2e rij v. l. n. r. (vanaf het kruisje): W. C. van Meurs, (N. Crt.); N. Vas Dias, (Corresp.-Bur.); D. Hans, (Telegraaf) en Mr. Joh. J. Belinfante (Corresp.-Bur.).

ONZE GRAFISCHE KUNSTENAARS

FRANS HOGERWAARD.

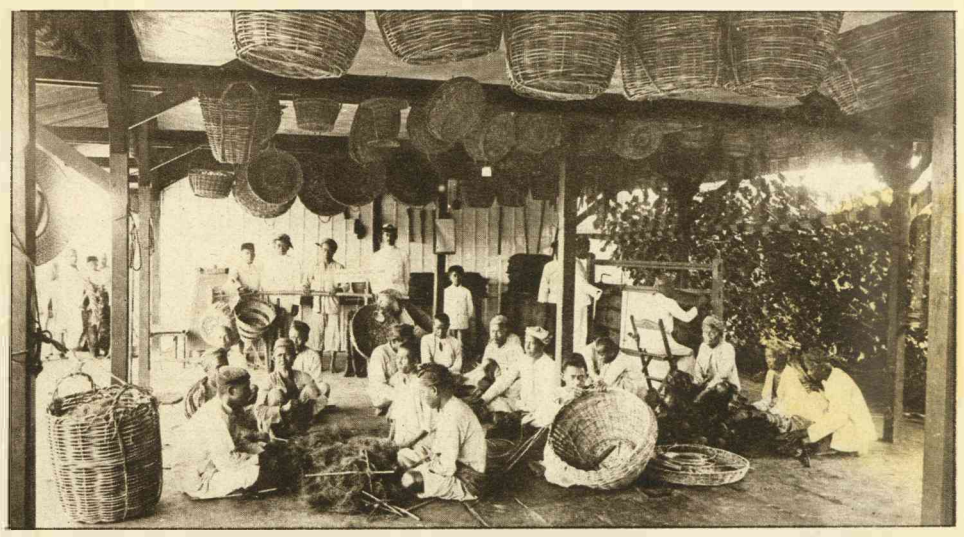
Onze voorplaat geeft een verkleinde reproductie van de ets „Italiaansche Binnenplaats" door den Prix-de-Rome Frans Hogerwaard. Deze talentvolle schilder, die niet alleen geruimen tijd in Italië doorbracht, maar ook in Frankrijk en Spanje zijn studiën voortzette, vertoeft thans weer in ons land en heeft met zijn zeer persoonlijk werk op verscheidene tentoonstellingen de aandacht getrokken. Den laatsten tijd etste hij verscheidene groote platen, die merkwaardig zijn van opgevoerde etstechniek en waarin zich toch de schilder niet verloochent.

De plaat die wij weergeven behoort aan den kunsthandel Goupil, die ons met goedvinden van den etser vergunning gaf den lezers van Panorama de primeur aan te bieden. Er zijn namelijk nog geen afdrukken in den handel gebracht.

EEN JUBILEUM.

Ter gelegenheid van het 60-jarig bestaan van de Firma H. E. van IJsendijk, koffiebranderij te Rotterdam, heeft deze firma voor eenige dagen aan ongeveer 350 cliënten een diner aangeboden in de Diergaarde te Rotterdam. In het geheel namen er 750 personen aan deel. (*Foto Meijer*).

BATAVIASCHE BEDELAARSKOLONIE.

Te Batavia, de hoofdstad van ons schoone Insulinde, bestaat een vereeniging tegen openbare bedelarij, die zich ten doel stelt bedelaars door middel van werkverschaffing in hun onderhoud te doen voorzien. Onder toezicht van een opzichter verrichten de inlanders weef-, vlechtarbeid, enz. Voorwaar wel een nuttig werk dat deze vereeniging op zich genomen heeft. (*V.F.B.*)

Onze nieuwe Foto-Wedstrijd.

Voor onze nieuwe abonné's, die de voorwaarden in ons nummer 52 (52b) van 28 Juni voor den nieuwen wedstrijd niet hebben gelezen, herhalen wij hier de bepalingen, die zij dienen te kennen om met succes te kunnen deelnemen. Gevraagd wordt in te zenden *een of meer* kinderportretten, geheel naar de opvatting van de(n) inzender(ster) De foto's, die wij liefst opgeplakt ontvangen, mogen niet kleiner zijn dan 9 X 12; doch vergrootingen mogen worden ingezonden. De uitgevers van „Panorama" verkrijgen het volle en uitsluitende reproductierecht der bekroonde inzendingen. De inzendingen moeten geschieden onder een motto; naam en adres van de(n) inzender(ster) moet in een gesloten couvert worden bijgevoegd, op welk couvert hetzelfde motto moet voorkomen. Voor terugzending der niet-bekroonde inzendingen sluite men postzegels in. De wedstrijd, waaraan uitsluitend abonné's mogen deelnemen, sluit 15 Augustus a.s. Inzendingen met opschrift „Fotografie-Wedstrijd" te adresseeren aan *Redactie van Panorama*, Doezastraat 1, 3, 5, Leiden.

De volgende prijzen worden ter beschikking gesteld:

Een 1e Prijs van . . f 25.—		**Drie Prijzen van . . f 5.—**	
Een 2e „ „ . . - 15.—		**Vijf „ „ . . - 3.—**	
Een 3e „ „ . . - 10.—		**Tien „ best. uit fraaie boekwerken.**	

Bovendien geven wij nog een extra prijs van **f 10.—** voor het aardigste en best geslaagde kinderportret, waarbij PANORAMA een rol speelt.

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.